

F Á B I Á N L Á S Z L Ó

Manyoshu

hókoszorúban a hegycsúcs
ráül fehéren a ködre
réved az elveszett vándor
sűrű magány körülötte

*

hajnal-piros jegenyéket
fonna a szem be a tájba
minták amiktől a léha
szív derűt békülést várna

*

nyugatról a szél fölhőt hajt
arcokat mosdat a permet
nincs az a zápor amely – jaj
tisztára mossa a lelket

*

hull az orchidea szirma
fehér-szép lepkék a hóra
– te szentséges Fudzsiyama! –
mind olyan akár egy sóhaj

*

ó az a hold-arcu asszony
nézi a hold-ezüst tájat
készül az esti dagályra
előnti szívét a bánat

*

ó az a hold-fátylas asszony
kőre ült karja keresztbe
óvja a megszegett álmot
pálma zizeg körülötte

*

cirreg a kabóca-cserje
homálylik alatt a parton
tévelyeg rója az útját
ó az a hold-arcu asszony

